בס"ד

פרשת שמיני

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

הסודות להצלחה שלך

www.yoursuccesstoolbox.com

תוכן העניינים

קרב אל המזבח – (ויקרא ט, ז) 5

תמיד יעשה ביד ימין כך שיעשה... 8

יש בגמרא 12 מקומות שירדה אש... 9

6 מקומות של פורענות 11

וידום אהרון 12

אֶת-הַגָּמָל כִּי-מַעֲלֵה גֵרָה הוּא וּפַרְסָה אֵינֶנּוּ... (ויקרא יא, ד–ו) 18

וְאֶת-הַחֲזִיר כִּי-מַפְרִיס פַּרְסָה הוּא וְשֹׁסַע שֶׁסַע... (ויקרא יא, ז) 19

דרוש דרש 21

בס"ד

פרשת שמיני

שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי שליט"א

רש"י אמר שמיני למילואים. מכ"ג לחודש אדר עד ראש חודש ניסן, שבעה ימים, משה רבינו שימש בכהונה והם נקראים שבעת ימי המילואים. ביום השמיני למילואים שזה ראש חודש ניסן, בגמרא כתוב, 10 עטרות נטל אותו היום. זה יום ראש חודש ניסן. 10 מעלות שלא היה בעולם מיום שנברא העולם. הזוהר הקדוש כותב באותו יום פלוני ברח 400 פרסה מהעולם כולו ולא יכל עוד לקטרג אלא שאחר כך כמה ימרוהו במדבר יעציבוהו בישימון וינסו אל, וכל פעם היה כמה וכמה עד שנגרם מה שנגרם. אבל באותו היום, היה יום גדול מאד.

זה יום ראשון למעשה בראשית.

הגמרא אומרת, ראשון למעשה בראשית. זאת אומרת זה היה אחד בשבת. מכאן למדנו שפסח יצא להם במוצאי שבת. כמו שחל ערב פסח בערב שבת. למה ? ראש חודש ניסן יצא יום אחד בשבת אז ממילא ט"ו יוצא באחד בשבת. זה יום ראשון למעשה בראשית.

יום ראשון לקרבנות הנשיאים.

יום ראשון ששמשו בכהונה.

יום ראשון בעבודה בבית המקדש. כי עד אז משה רבינו היה מקריב לבדו, אבל, עכשיו זה קרבנות ציבור.

יום ראשון שקדש את הקרבנות את המזבח ואת הכלים.

יום ראשון שירדה אש מן השמיים.

הגמרא אומרת, 12 פעמים שירדה אש מן השמיים. 6 לטובה. 6 לא לטובה. אז זה היה היום הראשון שירדה אש ואכלה את החלבים. ראו שהקב"ה רצה את קרבנם.

יום ראשון לגילוי שכינה. פעם ראשונה שראו את השכינה יורדת ועומדת שם.

יום ראשון לברכת כהנים. פעם ראשונה שברכו ברכת כהנים בעולם. אין כמו ברכת כהנים בעולם. וידוע הגמרא אומרת "בלי שום תנאי". ואני אברכם אף על פי שאינם ראויים. כך מעלת ברכת כהנים. אפילו מחיצת ברזל מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמיים, הברכה עובדת. גם אם מישהו עומד מחוץ לבית הכנסת ויש כותלים באמצע זה לא חוצץ. הברכה מתקבלת.

יום ראשון שנאסרו הבמות.

וראשון לחודשים.

10 עטרות.

קרא משה לזקני ישראל,

ולזקני ישראל – להשמיעם שעל פי הדבור אהרן נכנס ומשמש בכהונה גדולה, ולא יאמרו מאליו נכנס:

קח לך עגל – רש"י: להודיע שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל שעשה:

מכיוון שהיו מרננים על אהרון הכהן, אז הודיע שמכפר לו הקב"ה ע"י עגל זה על מעשה העגל שעשה.

- **אז מה העניין להודיע שמכפר ?**

אלא ידוע, שצריך באותו מקום להקריב. איזה הוא בעל תשובה ? הגמרא שאלה. באותו פרק, באותה אישה, באותו מקום. כלומר, יגיע לאותו הניסיון ויעמוד בניסיון אז הקב"ה מחל לו באמת. גם כאן. כיוון שלקח עגל בן בקר וחטאת ואז בנו מזבח והקריבו עליו קרבן ועשו שם כל מה שעשו. עכשיו בא אהרון הכהן, הוא בעצמו,

לקח עגל והקריב אותו, והקרב בפני ה', ולכן, עשה מה שעשה. אבל לא הודיע על מה זה. למה ? חטאת, עולה או נדבה יש להם כל אחד מקום שלהם במזבח איפה מקריבים אותו. אבל זה, לא ! למה ? כדי לא לבייש. כיוון שעולה באה על הרהור הלב. חטאת למשל על מה בא ? חילל שבת אז יודעים שהוא חילל שבת בשוגג והוא צריך להביא קרבן חטאת. או קרבן אשם. כגון, חטא חטא שחייב עליו אשם. אבל קרבן עולה, כיוון שעולה באה על הרהור הלב, לכן, זה לא עושים אותו באותו מקום, כדי שלא לבייש אותו. אז מסתירים אותו.

- **מה זה קח לך ?**

שיקח אותו בדברים. אהרון בהתחלה סרב. היה בוש וירא לגשת. אמר לו משה: למה אתה בוש ? לכך נבחרת. מה התירוץ ?

המפרשים תמהו מה רש"י כיוון בכל הדברים הללו ? נכדו, רבינו תם, אמר שאת פירוש רשי על התורה הוא לא יכול לפרש מכיוון שרש"י צם תרי"ג ימים לפני שכתב את פירושו על התורה. נכתבו הרבה ספרים לפרש את רש"י. אחד מהם זה ה"לבוש" עצמו. ר' מרדכי יפה. חי לפני 450 שנה. כתב ספר שלם לפרש את דברי רש"י על התורה. יש גם ספר "דבק מאח". יש עוד רבים וטובים. והם מקשים על מה זה ? תקרב על המזבח כי לכך נבחרת.

> **קרב אל המזבח –**
>
> ויקרא ט, ז

שהיה אהרן בוש וירא לגשת. אמר לו משה למה אתה בוש, לכך נבחרת:

- **אז מה זה משכנע את אהרון שהוא אומר לו לכך נבחרת ?**

פירוש אחד, של הנודע ביהודה, שמשה רבינו מרגיע אותו, אם לא היית מתבייש לא היית ראוי לעשות את העבודה. מכיוון שאתה בוש אז אתה ראוי.

יש מעשה עם החפץ חיים, השוחט שהיה בעיר היה בגיל 60, היידיים מרטטות, ואולי לא יעשה את השחיטה טוב. אז הוא אמר לרב שהוא עוזב את העבודה. הלך החפץ חיים וחיפש שוחט ירא אלוקים. מצא. הכיר אותו שהוא בקיא וירא שמיים ולכן בחר בו. התחיל השוחט לבכות על התפקיד. שמא תבוא תקלה על ידו ויכשיל את הרבים. דווקא בגלל שאתה בוכה אותך אני לוקח. מה רצית שאני אקח אחד שלא אכפת לו.

◆ **פירוש נוסף, מה זה לכך נבחרת ?**

הגמרא אומרת, אין ממנים פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו אחרי גבו. שאם תזוח דעתו יאמרו לו חזור לאחוריך. זאת אומרת, תמיד ממנים מישהו שיש לו איזה בעייה, איזה תיק. כך שאם יתגאה יגידו לו, אל תתגאה יש לך קופה של שרצים מאחריך. להבדיל אלף הבדלות, אצל אהרון הכהן זה מעין זה. חס ושלום אהרון היה משיח ה', קדוש היה. כי מלאך צבאות ה' הוא, כך מעיד עליו הנביא מלאכי, בנבואה מטעם הקב"ה. זה לא עניין של מה בכך.

◆ **פירוש נוסף, מה זה לכך נבחרת ?**

הגמרא אומרת, שאם התכנסו אנשים בבית הכנסת ורוצים להתפלל. מחפשים מישהו שיהיה שליח ציבור. אומרים לו תקום. אם הוא מייד קם, זה לא טוב. זה כמו אחד שאוכל את האוכל לפני שהתבשל. זה יותר גרוע מבן דורסאי. פעם ראשונה יסרב. פעם שנייה ישתוק ויתכונן. פעם שלישית, יקום. עד 3 פעמים. כל זה מדובר בסתם שליח ציבור, אבל בשליח ציבור קבוע, לא יסרב, אלא מייד יגש אל המלאכה כיוון שבחרו אותו מראש. אותו דבר חכם שבא להגיד דברי תורה, לא יאמר דברי תורה ישר, אלא יבקש רשות מהציבור. לכן אומרים מורי ורבותי, כמו ברשות מורי ורבותי. או זה שמזמן, מבקש רשות מהציבור ומברך. אבל אם הוא קבוע לא צריך. מכיוון שזה ביטול תורה. מה אתה מבקש רשות. אותו דבר גם פה. לכן, בא משה רבינו ואומר לאהרון, ואם אהרון היה מייד מסכים אז זה הדיוט קופץ בראש. אומר

לו משה: אתה לא צריך לסרב. אתה שליח ציבור קבוע. שליח ציבור קבוע לא צריך לבקש רשות מהציבור.

עוד אמר לו לכפר בעדך ובעד העם ובעד כל קהל ישראל. למה הקדים אותו לעם ? הרי לכאורה צריך להקדים את הציבור. כבוד ציבור קודם. אלא מה שלמדנו בפרשת אחרי מות. ביום הכיפורים. בהתחלה היה מתוודה הכהן שלוש ווידויים: ווידוי ראשון היה על עצמו. אנא ה' חטאתי עוויתי פשעתי לפניך. פעם שנייה: אנא ה' חטאתי עוויתי פשעתי לפניך אני וביתי ובני אהרון עם קדושיך כאמור. פעם שלישית: היה מתוודה ווידוי עם. חטאו, עוו, פשעו עמך בית ישראל. אנא, השם, כפר נא על החטאים ועל העוונות ועל הפשעים שחטאו עוו פשעו עמך ישראל כי ביום הזה יכפר עליכם. אז למה הסדר הוא כך ? למה לא קודם ציבור ? יש לנו כלל: קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים. כשאדם בא להוכיח אחרים או בא להתוודות על אחרים קודם כל יתוודה על עצמו. "וכיפר בעדו ובעד העם ובעד כל קהל ישראל." העם זה כוהנים.

- עליו.
- על העם (משפחתו או כל גזע אהרון).
- על כל עם ישראל.

מכאן למדו הפוסקים שאם אדם בא לעשות כפרה לו ולבני ביתו יקדים יעשה לעצמו ואח"כ יעשה לאחרים כדי שיבוא טהור ויכפר על הטהורים. ולא יהיה חס ושלום שהוא, יש בידו איזה עוון, והוא הולך לכפר. זה אותו עיקרון.

אח"כ כתוב: וישא אהרון את ידיו.

כתוב "ידו". למה ? פרשו, מכאן. כך הזוהר כותב: שתמיד ירים את ימין יותר מהשמאל. נפקא מינא בברכת כהנים אז צריך קצת שהימין תהיה גבוהה מהשמאל. ע"י זה מכניע את הרע. גם כשנכנס לבית הכנסת יכניס רגל ימין קודם. אבל כשיוצא, קודם יוציא רגל שמאל ואח"כ רגל ימין. להראות שכבדה עלי היציאה

מבית הכנסת. כל דבר שבקדושה ירים את הימין. לכן, כתוב "ידו", זו היד החשובה, יד ימין. ימין ה' רוממה, ימין ה' עושה חייל. רק לפי הקבלה, רבינו האר"י כתב, שאין הבדל בין איטר ללא איטר. זה לא דומה לתפילין. תפילין כתוב ידך עם ה (האות), יד כהה. אז לכן מי ששמאלי וכותב בשמאל מניח את התפילין ביד ימין. אבל כאן, זה לא כך. בכל דבר שרוצה לברך יקח בימין. לא משנה האם הוא איטר או לא איטר. משום שכתוב ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל. גם בשופר. כך פסקו הפוסקים. שיחזיק את השופר ביד ימין ויתקע בצד ימין. אבל, אם אחרי 30 קולות יש לו שפשפת בשפתיים אז התירו לו. העיקר שבברכה זה היה ביד יימין. והוא הדין שלוקח פרי ורוצה לברך. או בוצע המוציא.

ר' יוסף חיים החמיר יותר. גם בקיפול הטלית. תתפוס את הטלית ביד ימין. לא בשתי ידיים כדי לקפל אותה. אחרי שקפלת, תעביר את הקיפול מיד שמאל ליד ימין ואז שניהם יהיו ביד ימינך ואז תברך ומייד תפתח ותשים על הראש. עד כדי כך, אתה עושה פעולה נוספת לפני ופעולה נוספת אחרי והכל בשביל להדר ולעשות העיקר ביד ימין.

הוא הדין לגבי חתן שמקדש כלה. זה מצוות קידושין דאורייתא. ביד ימין. וגם היא תושיט יד ימין שלה.

> **תמיד יעשה ביד ימין כך שיעשה ויצליח.**

אחרי כן, התורה ממשיכה ואומרת שירדה אש מהשמיים.

יש בגמרא, 12 מקומות שירדה אש מהשמיים.

6 לטובה, זה כעת, בימי המילואים שירדה האש. עוד אחד, היה **בזמן גדעון בן יואש**. כאשר גדעון התפלל לקב"ה והקריב קרבן ירדה אש מהשמיים וקבלה את הקרבן. פעם שלישית **בזמן מנוח**. אימו של שמשון, צללפונית (אם אדם הולך למשפט יזכיר שמותיהן של צללפונית ושל אם אברהם, אמתלי בת קרנבו ויצליח), נגלה אליה המלאך הלכה לספר לבעלה. וילך מנוח אחרי אשתו. מיד אמר למלאך: אני אקריב לך קרבן. מייד ירדה אש מן השמיים והוא עלה בלהב האש. זו פעם שלישית שירדה אש מן השמיים. ואז נולד שמשון ועשה שפטים בפלישתים.

פעם רביעית, **דוד בגורן החיטים של ארוונה היבוסי**. זה הר הבית שלא בידינו. זה הר הבית ששמם, שועלים וישמעאלים ילכו בו. אז זה בעוונותינו הרבים לא נמצא בידינו. בזמנו, דוד המלך שראה את מלאך ה' וחרבו שלופה בידו, נטויה על ירושלים, ויאמר המלאך המשחית: הרף. אז נעצרה המגיפה. מייד, הלך דוד והבין ששם גילוי שכינה, בקש מארוונה היבוסי שימכור לו את האדמה. רצה לתת לו את זה בחינם. אמר לו: לא. כי אקנה ממך במחיר מלא. שילם לו. ואילו שלושה מקומות

שאומות העולם לא יכולות לומר לנו גזולים הם בידכם. שאבותינו שלמו עליהם כסף מלא:

חברון, מערת המכפלה. אברהם קנה ב 400 כסף.

חלקת יוסף בשכם. ויקן את חלקת השדה ב 100 קשיטא.

וגורן ארוונה היבוסי, דוד המלך שילם על זה מחיר מלא, אפילו שזה היה מוכן לנו מששת ימי בראשית. למה ? אדם הראשון מאיפה נברא ? ממקום כפרתו נברא. כך אומרת הגמרא. ממקום המזבח. משמה נברא וצבר את אפרו כדי שיכפר לו אחר כך. גם האדם הראשון שהקריב קרבן שמה הקריב קרבן. נח בנה מזבח. שם היה. אח"כ אברהם אבינו איפה התפלל ? גם כן. שם. ויצא יצחק לשדה לפנות ערב. שם. יעקב אבינו בבית אל. וישכב במקום ההוא. שם. אותו מקום דוד המלך בא ושלם עליו כסף מלא. הקריב עליו קרבן, ירדה אש מהשמיים בגורן ארוונה היבוסי לעיני כולם.

פעם חמישית, שלמה המלך, כשבנה את המקדש וחנך את המזבח. כתוב התכופף על ברכיו...איזו תפילה עצומה שלמה מתפלל. עצום. סיים שלמה את התפילה מייד ירדה אש מהשמיים וקבלה את הקרבן. כולם ראו.

פעם שישית זה היה אליהו בהר הכרמל. התפלל לקב"ה: ענני ה' ענני....וכך היה. שמו את יחיאל בן העלי, ואמרו לו .....בא נחש והקיש אותו. מה עשה אליהו? ויהתל בהם אליהו. וי י בעלות הצהריים התפלל אליהו פעמיים ענני: שלא יגידו שעשיתי כישוף.

6 מקומות של פורענות:

מה שקראנו פה.

נדב ואביהו הקריבו אש זרה...ונשרפו נדב ואביהו. גופם שלם ונשמתם נשרפת. וידום אהרון. יש שמתענים בראש חודש ניסן מפני שמתו 2 הצדיקים האילו. אש של פורענות.

ויהי העם כמתאוננים. מי יאכילנו בשר. מה כתוב ? ותבער בהם אש השם.

פעם שלישית, בזמן קורח ועדתו. שהקריבו אש זרה, 250 ראשי סנהדראות לקחו את המחתות ונשרפו כולם.

פעם רביעית, בזמן איוב, שירדה אש ושרפה את שבעת בניו של איוב ו 3 בנות ואת ביתו, לא עליכם.

הפעם החמישית והשישית, בזמן אליהו. כאשר אליהו ברח מאחאב.

בזמן אליהו, כאשר מלך ישראל שלח כדי לתפוס אותו, פעמיים שלח לו צבא, ופעמיים אליהו התפלל וירדה אש ושרפה אותם. ואז עזבו אותו.

אז יש 6 פעמים לטובה שירדה אש ו6 פעמים לצד שני.

אחרי זה, על **כל העדה יקצוף.**

- **מה זה על כל העדה יקצוף ?**

האבל של נדב ואביהו זה לא אבל של אדם יחיד. זה אבל שהיה שייך לכל עם ישראל. ולמה ? הגמרא אומרת, שאבל, שהוא לא שומר 30 יום על אב ואם חייב מיתה בידי שמיים. ה' ישמור. אותו דבר, התחייב קריעה על אחד משבעה קרובים ולא קורע חייב מיתה בידי שמיים. אבל כאן אמר לו: **וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן וְלִאֶלְעָזָר וּלְאִיתָמָר בָּנָיו רָאשֵׁיכֶם אַל-תִּפְרָעוּ וּבִגְדֵיכֶם לֹא-תִפְרֹמוּ, וְלֹא תָמֻתוּ, וְעַל כָּל-הָעֵדָה, יִקְצֹף; וַאֲחֵיכֶם, כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל–יִבְכּוּ אֶת-הַשְּׂרֵפָה, אֲשֶׁר שָׂרַף השם. ז וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ, פֶּן-תָּמֻתוּ–כִּי-שֶׁמֶן מִשְׁחַת השם, עֲלֵיכֶם; וַיַּעֲשׂוּ, כִּדְבַר מֹשֶׁה.**

הוא מצווה אותו הפוך. כיוון שהוא כהן ומתו שני בניו. אתה צריך לעבוד. אתה לא פורע. אתה מתגלח ומסתפר. אתה לא קורע בגדים. ; וַאֲחֵיכֶם, כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל-יִבְכּוּ אֶת-הַשְּׂרֵפָה, אֲשֶׁר שָׂרַף השם.

הוא מצווה אותו הפוך. כיוון שזה שייך לכל עם ישראל לכן אתם פטורים.

> **וידום אהרון.**

נטל אהרון שכר על השתיקה. הוא לא דבר אפילו מילה אחת למה זה קרה.

אלישבע בת עמינדב, כמה שמחות ראתה באותו היום. ראתה את בעלה כהן גדול. שני בניה שני סגני כהונה. והגיס שלה, משה רבינו, מלך. אחיה, נשיא, נחשון בן

עמינדב. הוא הקריב את הקרבן של היום הראשון. אז היא היתה מכל הכיוונים, מצד אחיה, מצד בעלה, מצד גיסה ומצד בניה. שמחות שמחות. ובאותו יום של השמחה, קרה מה שקרה. לא עליכם. כותב ר' אליעזר פאפו, הביא את דברי הזוהר חדש. הזוהר חדש כותב: זו אזהרה לכל אחד שישימו לב. כשיש אבל צריך להיזהר ממיידת הדין. וכשיש שמחה השטן מקטרג. ומה התקנה. לפני השמחה יצום או יתן צדקה ויפשפש במעשיו ויקבל על עצמו תשובה. מפני שלפני השמחה יש קטרוג וצריך להיזהר. גם כאן היה קטרוג. הזוהר כותב, מה הסיבה שנדב ואביהו היו צריכים למות ? אומר משה: סבור הייתי שעל ידי או על ידך יתקדש שם שמיים. עכשיו אני רואה שעל ידם. אז אני רואה שהם יותר גדולים ממני או ממך. למה אומר לו כך ? למה צריכים למות בכלל ? עושים משכן, חונכים אותו, עושים את רצון ה'. למה צריכים למות ?

אומר הזוהר הקדוש: כיוון שהשכינה ירדה מלמעלה לכאן, היה צריך לעלות מישהו כנגד. התחברו העולם הזה עם העולם העליון. ירד האור של העולם העליון להנה. היה צריך לעלות אור מהעולם התחתון למעלה. כי זה תמיד הדדי. כמו שכשיורדים גשמים. איך יורד גשם ? יש מים נוקבין ויש מים דכורין. יש מים עליונים ויש מים תחתונים. אז כאן היו צריכים איזה שניים צדיקים ללכת. יצא מהשמיים שנדב ואביהו היו צריכים ללכת.

ר' **יוסף נתנזון** כותב, שמכאן ילמד האדם מוסר, שאם חס ושלום קורה לאדם איזה נזק או הפסד, הוא צריך לשתוק. לא ידבר ולא יוציא שום מילה. וידום אהרון. הוא שתק. אחיכם כל בית ישראל יבכו את השריפה. יש בדומה לזה ברייתא, במסכת אבות דרבי נתן. שם יש מעשה נורא. רבן יוחנן בן זכאי, גדול הדור היה. נפטר בנו. היה לו בן צעיר שהלך לעולמו. ביום השביעי הוא היה צריך לקום. באו לנחם אותו והוא לא רצה לקום. נשאר יושב. נכנסו חמשת תלמידיו לנחם אותו אחד אחרי השני. הראשון ר' אלעזר הגדול. אמר לו: רבי הרשני לומר לך דבר אחד. אמר לו: אמור. אמר לו: האדם הראשון, היו לו שני בנים. קין והבל. הבל נהרג וקבל עליו

תנחומים. שנאמר: וידע האדם את חוה אשתו ותלד לו את שת. ענה לו: לא די לי צערי, באת להזכיר לי צערו של האדם הראשון ? אז שתק. בא אחריו, ר' יהושוע בן חנניה. אמר לו: רבי הרשני לומר לך דבר אחד. אמר לו: אמור. אמר לו: אהרון הכהן היו לו 4 בנים. שניים החשובים הלכו. ואיך אנו יודעים שהחשובים הלכו ? כי כתוב: "בני אהרון הנותרים" נותר מלשון פחות חשוב. יש לנו כמה ריאיות בגמרא שהנותר פחות חשוב. הטורי זהב מביא שאם כתוב נותר אז הכוונה היא למעט. אלעזר ואיתמר נחשבו הרבה פחות לעומת נדב ואביהו. אמר לו: לא די לי הצער שלי הבאת לי גם צער נדב ואביהו ? שתק. אחריו בא, ר' יוסי הכהן, רבי הרשני לומר לך דבר אחד. אמר לו: אמור. אמר לו: איוב, היו לו 7 בנים ו 3 בנות וכולם מתו. וקבל תנחומים. הקב"ה נתן לו כפול בנים. רכוש כפול. אמר לו: לא די לי צערי, אתה בא להזכיר לי צערו של איוב ? שתק. בא אחריו ר' שמעון בן נתנאל. אמר לו: רבי הרשני לומר לך דבר אחד. אמר לו: אמור. אמר לו: דוד מלך ישראל שלקח את בת שבע, הבן הראשון שנולד, כמה בכה דוד עליו. ובסוף נפטר. איך שנפטר קם דוד מן הארץ, עשה סעודת הבראה. אמר לו: לא די לי צערי, אתה מביא לי צערו של דוד ? נשאר האחרון. ר' אלעזר בן ערך. נכנס ר' אלעזר בן ערך מיד ר' יוחנן בן זכאי אומר לשמשו: הבא כלי בית המרחץ שאדם גדול הוא שאיני יכול לעמוד בפניו. והוא היה הצעיר מביניהם. אמר לו ר' אלעזר בן ערך: רבי הרשני לומר לך דבר אחד. אמר לו: אמור. אמר לו: רבי, משל למלך שנתן פיקדון ביד אהובו ואמר לו תשמור על הפיקדון, שאני אבוא יום אחד לבקש את הפיקדון. ואהובו של המלך דאג כל הזמן שהפיקדון לא ינזק וישמר מצוין. והנה הגיע היום שהמלך בא לקחת את הפיקדון. והאהוב החזיר אותו. אז צריך לשמוח או לא ? אמר לו: וודאי. אמר לו: אז גם אתה. אמר לו: ניחמתני כדרך שבני האדם מנחמים. וקם יצא. מה קרה פה ? למה הוא לא קבל מהאחרים ?

יש שני סוגים של נשמות שבאות לעולם. כך הזוהר אומר. יש נשמות שבאות ל70-80 שנה. זה באמת אם יפטר לפני כן, מכיוון שיש לו איזה עוון או איזו תקלה באה על ידו.

ויש נשמות שבאות לזמן קצר. הן מופקדות אצל ההורים לזמן קצר. זה למעשה מה שהיה עם כולם. הבל, נדב ואביהו, גם איוב, גם בנו של דוד המלך. אז רבן יוחנן היה מסופק, האם הבן שלו שנפטר היה בידו איזה עוון, ולכן נפטר, חס ושלום, או שאולי, בגין עוון שלו, של ר' יוחנן בן זכאי מת בנו. אז הוא חיפש חכם גדול שיבוא ויאמר לו: זה לא עוון, זה פיקדון. כשבא ר' אלעזר בן ערך ואמר לו שזה פיקדון. נסגרה השאלה.

◆ **איך נדע ?**

ר' יוסף חיים כותב. שאם בא איזה דבר שגורם זעזוע לכולם "ואחיכם בית ישראל יבכו את השריפה.." 600,000 בכו שם. היה יום שמחה ונהפך לאבל. אז הבינו שזה פיקדון. במקור זה נשמות של פיקדון. צדיקים במיתתם קרויים חיים.

אחרי זה הזהיר אותם על היין. מכאן למדנו ששתויי יין היו.

בגמרא במסכת שבת ר' עקיבא חיתן את בנו. וביום שחיתן את בנו הזמין את חכמי ישראל וכל 24000 תלמידים. והוציא יין ישן, והיה מוזג לכל אחד כוס יין שהכילה חצי ליטר יין, ועל כל כוס וכוס היה אומר: יין וחיים לפי החכמים והתלמידים, חיים ויין לפי החכמים והתלמידים. שאלו: מה העניין ? אלא ידוע הפסוק: תְּנוּ שֵׁכָר לְאוֹבֵד וְיַיִן לְמָרֵי נָפֶשׁ. יש שבעה טעמים מדוע אומרים על הגפן: סברי מרנן. ספרדים מקפידים על זה.

כיוון שיין נברא לאבלים חס ושלום. מה זה שיכר לאובד ? שהסנהדרין מוציאין להורג היו שמים לו שיכר ושמים לו מעט לבונה שלא ירגיש את צער המוות. אפילו שהוא רשע ומגיע לו למות, מרחמים עליו שלא יסבול צער מיתה. אז שותה את זה ולא מרגיש צער המוות. ואחר כך מוציאים אותו להורג. ויין למרי נפש, אלה האבלים. האבל אחרי שקברו את המת מר לו מאד. יום הראשון קשה ביותר. יש מטופשים שהוציאו מנהג שאמרו שאסור לישון עם האבלים בלילה הראשון. ורשעים הם. מפני שאין יום מר לאבלים כמו הלילה הראשון. בפרט אם זו טרגדיה.

זה סתם שיבוש. ומי ישמש את האבלים ? אפילו כוס תה אסור לו למזוג. אסור לעשות את זה. איפה גמילות חסד עם המת ועם החי. הרי נשמת המת נמצאת שם. הניחומים, יותר משאנחנו מנחמים את האבל אנחנו מנחמים את נשמת המת. כותב המעבר יבוק: שברגע שהנשמה של הנפטר נרגעת גם האבלים נרגעים. וכן, כשהחיים נרגעים הנפטר נרגע. בסעודת ההבראה נותנים לאבלים יין לשתות. היין נברא גם לשמח חתנים. אז רבי עקיבא מה היה עושה ? אמר חיים לפני ולחיים אחרי.

כשאדם אומר בקידוש סברי מרנן. למי אומר סברי מרנן ? למלאכים שמלווים אותו. כי מלאכיו יצווה לך לשמרך.

אומר הגאון מוילנה, יין ניתן ל 70 לשון. ותורה נתנה ב 70 טעמים. נכנס יין יצא סוד. יין גימטריא 70. כשהוא שותה יין הוא מתחיל לגלות את הסודות שלו. למה דומה יין ? למרגל שהגיע לעיר ונזהרו ממנו בני העיר. אחרי ששתית אתה ברשות היין.

היה **ר' אברהם דמודינא** עליו השלום, חי לפני 400 שנה. היה מלא ביסורים, גאון עצום מחכמי איטליה. אשתו נטרפה עליה דעתה בצעירותה. בן אחד ה' ישמור. מלא ייסורים. לא היה לו מנוחה לרגע. אז היה שותה יין.

עד גיל 40 תאכל, אבל אחרי גיל 40 תשתה יין. למה ? בן 40 לבינה. יין זה למביני עניין.

הגמרא גם אומרת: אין אדם עומד על דעת רבו, אלא אם כן הגיע ל 40 שנה. 40 שנה לוקח לאדם להבין איזה דבר.

יש 70 טעמים למה לא לשתות יין אבל הטעם של היין עובר את כולם.

ר' אברהם מודינא אומר: למה כתוב, יין ושיכר, ויש שמה פסק. אל תשת, עוד פעם פסק. למה פעמיים פסק ? יש יין ויש שיכר. מתי כן תשתה ? כשאתה מכניס את בנך

לחופה, שמה מביאים יין. ברכת אירוסין על היין, שבע ברכות על היין. ברית מילה גם כן יין...מצווה לשתות יין. סיום מסכת מצווה לשתות יין. בהבדלה יין. עד דלא ידע בן ארור המן לברוך מרדכי, יין. במקרים כאלה כן שותים אבל בכמות שיודע שיכול לעמוד בה.

הפרשה מלאה בבעלי חיים הטהורים. רבינו האר"י אומר בקריאת שניים מקרא ואחד תרגום יכוון האדם לכפר חטאים שחטא בברית. כי קריאת הפסיקים בשישי על החיות הטהורות מכפרת.

בבהמות 3 סוגים מותר לאכול:

1. הכבש הוא האיל הוא הטלה. יש לו שמות שונים בגילאים שונים.

2. העז.

3. העגל, הוא השור והפרה.

אחר כך יש לנו שבעה מיני חיות:

איל וצבי ויחמור ו...

בבהמות מפריס פרסה ומעלה גירה, בא לרמוז שהוא בא לאכול לחם פורס חצי אתה חצי אני.

מעלה גירה. חוזר על הלימוד שלו. הגמרא אומרת עד שלא חוזר 4 פעמים לא יכול לדעת. מאיפה לנו ? מאיוב. אפילו הקב"ה שבא ללמד את אדם הראשון חזר על זה בינו לבין עצמו 4 פעמים. שנאמר: אז ראה, ואספרה, הכינה, וגם חקרה. ויאמר לאדם. ראה אחד. ואספרה שתיים. והכינה שלוש. וחקרה ארבע. בקשו מר' עקיבא שיקרא בתורה. אמר להם: לא. לא חזרתי על הפרשה 4 פעמים. שכל קורא בתורה לא יכול לקרא אפילו שיודע חייב לחזור 4 פעמים כדי שיוכל לקרא.

אחר כך יש לנו דבר מעניין, אך את זה לא תאכלו את הגמל כי מעלה גירה הוא. הקשו. החתם סופר שואל: מה זה את הגמל לא תאכלו כי מעלה גירה ? מעלה גירה זה סימן טהרה. מה הוא אומר ? דווקא בגלל שהוא מעלה גירה אתה צריך להיזהר ממנו. אחד שאומר לך שהוא חצי דתי. דווקא ממנו אתה צריך להיזהר. זה יכול להטעות אותך. שים לב מה כתוב אחר כך אֶת-הַגָּמָל כִּי-מַעֲלֵה גֵרָה הוּא, וּפַרְסָה אֵינֶנּוּ מַפְרִיס-טָמֵא הוּא, לָכֶם. למה טמא ? הרי התורה לא משתמשת בשפה לא נקייה. כשיש דבר שאסור לך להתחבר איתו אז הפסוק כן אומר טמא. בא להזהיר !

אל תיקח חצי חצי. אני צריך דבר טהור, שהיה טהור והוא טהור ויהיה טהור. לכן, התורה הביאה את שלושת האופנים. מפריס, יפריס הפריסה:

> אֶת-הַגָּמָל כִּי-מַעֲלֵה גֵרָה הוּא, וּפַרְסָה אֵינֶנּוּ מַפְרִיס–טָמֵא הוּא, לָכֶם. ה וְאֶת-הַשָּׁפָן, כִּי-מַעֲלֵה גֵרָה הוּא, וּפַרְסָה, לֹא יַפְרִיס; טָמֵא הוּא, לָכֶם. וְאֶת-הָאַרְנֶבֶת, כִּי-מַעֲלַת גֵּרָה הִוא, וּפַרְסָה, לֹא הִפְרִיסָה; טְמֵאָה הִוא, לָכֶם.שהכל טוב מכל הצדדים.
>
> ויקרא יא, ד–ו

וְאֶת-הַחֲזִיר כִּי-מַפְרִיס פַּרְסָה הוּא, וְשֹׁסַע שֶׁסַע פַּרְסָה, וְהוּא, גֵּרָה לֹא-יִגָּר; טָמֵא הוּא, לָכֶם.

ויקרא יא, ז

◆ **למה שמו חזיר ?**

שעתיד הקב"ה להחזירו.

◆ **הרדב"ז, רבינו דוד בן זמרה, היה רבו של מרן, כותב, מה פירוש עתיד להחזירו ?**

ודע שראיתי בספרי הקבלה, יש 365 מלאכים. כל מלאך ממונה על יום אחד בשנה. כנגד גם הגידים של האדם. ויש מלאך אחד קוראים לו: (אסור להזכיר את שמו) ח, ז, ר, י, א, ל. זה המלאך היה בקדושה והוא הלך לסטרא אחרא. לעתיד לבוא שיבוא המשיח ישחט הקב"ה את מלאך המוות, אז הוא יחזור למקומו. וכי חס ושלום תתבטל תורה ? הרי החזיר מה עושה ? פושט את רגליו ואומר: ראו טהור אני. אבל מחביא את זה שהוא לא מעלה גירה. אז מה עניין של עתיד להחזירו ? חס ושלום תשתנה התורה ? חס ושלום. ישתנה הטבע של החזיר. לעתיד לבוא, שהמלאך שממונה עליו יחזור אל הקדושה החזיר יחזור ויהיה לו מעלה גירה. ואז יהיה מותר.

היה מעשה עם הנציב: **ר' יהודה נפתלי ברלין**. היה חולה אחד קשה מאד. שהרופאים אמרו שאין לו רפואה, ושיאכל בשר חזיר כדי להתרפא. החולה הזה היה יהודי חסיד. שאל את הנציב והנציב אמר לו: מותר לך. תאכל. אז הוא בקש שיביאו סכין של שחיטה לא פגומה. אם כבר שיהיה שחוט כמו שצריך. אחר כך בדקו את הריאות, הוושט...היתה איזה בעייה בבית הכוסות. יש שם בלוטות שמעכלות את האוכל במעיים של הבהמה. החזיר ידוע, שהמעיים שלו דומות למעיים של אדם. אם חיות קבלו מחלה זה לא מסוכן, אבל אם חזיר קבל מחלה זה מסוכן כי זה יכול להדביק בני אדם. מפני שהקיבה שלו דומה לשל אדם. הביאו לנציב את בית

הכוסות, להראות לו. אמר להם: איך אני אגיד על חזיר שהוא טהור. תגיד לו שיאכל את זה. לא יכול להוציא מהפה מילה שכזאת.

הזוהר דרש את זה על 4 גלויות שלנו:

גמל כנגד גלות בבל. למה ? אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו.

השפן כנגד המן הרשע, גלות פרס. שהיו מתנהגים כשפן. עושה איזה משהו ובורח ועושה עצמו קדוש וטהור.

ארנבת, גלות יוון. לכן, מובא שאשתו של תלמי המלך שמה היה ארנבת.

ואת החזיר, זה מועצת הביטחון של האו"ם. זה אדום. שהוא פושט את טלפיו. יענו מראים שהם דמוקרטיים ואנטילגנטים וכולם ישאם הרוח ברגע אחד.

אחרי זה דבר נפלא בפרשה שלנו. **ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה והנה שורף**

רבינו אפריים כותב שם במקום: חצי התורה. עד דרוש זה חצי המילים של התורה. תספור זה בדיוק חצי. דרש מתחיל החצי השני של התורה. למה דווקא פה ? דווקא בשתי מילים זהות ? אף על פי שהניקוד אחרת ואנו קוראים אותם אחרת.

אומר רבינו בחיי: הראשונים דרשו אף אנחנו נדרוש. הראשונים כתבו ספרים גם האחרונים כותבים ספרים. אתה בא ללמד לאחרים, קודם תלמד לעצמך. אחר כך תלמד בינך לבין עצמך ואז תלמד אחרים. אל תקפוץ ללמד אחרים כשאתה לא למדת. אחר כך יש אדם שלמד בצעירותו וסיים את הש"ס. תן לי לטייל קצת....לא ! למדת תורה בבחרותך, תלמד תורה בזקונתך. דרוש דרש.

דרוש דרש

לב לדעת, עיניים לראות ולב לשמוע: דיעה, ראיה שמיעה.

ד דעת - לב לדעת.

ר ראיה - עיניים לראות.

ש שמיעה - ולב לשמוע.

זהו העניין שהאדם צריך שהתורה תהיה חקוקה בליבו.

ה' יתברך יגזור שהתורה תהיה חקוקה בנו תמיד. יבטל מעליכם גזירות רעות ויגזור עליכם גזירות טובות.

רשימות

רשימות

הסודות להצלחה שלך

לתת, לאהוב, לצמוח

www.yoursuccesstoolbox.com

סרקו לאתר

לכל החוברות באתר